

ANTON VODNIK

MRTVI SOSEDJE

Oh, ali slišite? Pomlad je prišla —
čez hribe, loke, ob studencih,
vsa zelena se je čez polje razlila,
v najbolj mračne izbe posvetila —
in čez vroče postelje bolnikov
slajši od vseh tolažnikov
svetli veter je razgrnil krila.

V naših vežah, črnih od saj,
zdaj večeri zadiše ko dim kadila.
Pred prag se — kdaj? — je mlada trava
kot svilnata preproga pogrnila,
da vsaka mlada mati
bi na mehko stopila,
ko bi svoje dete nerojêno
v nepoznani sreči
kakor k blagoslovu nesla
skozi zlati sneg...

Ljubi sosedje, v mokri zemlji speči,
tudi vi zdaj nikdar niste sami —
ko pod starim stropom luč prižgemo,
ste ob naših mizah zbrani
in kakor od nekdanj pomakate z nami
kruh v lončeno skledo...

Ko bodo zopet kukavice pele,
bomo ko v sanjah hodili domov...
Zdajci bomo v zadnjo luč
med dnevom in nočjo stopili:
pred našimi vrati boste sedeli
in kakor mi strmeli
v davno znano petje zvonov.